

ΟΙ ΕΠΑΙΤΑΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Μελετών τις ἐκ τοῦ πληθύνοντος τῆς ἐπαί-
τειας, πρῶτιστά πάντων ὑπὸ τοῦ τύπου τῶν ἐπαί-
των προσβάλλεται.

Τί ἐστὶ τύπος;

Τὸ σύνολον τῶν διακριτικῶν χαρακτήρων ψυχῆς
ἢ ἐπαγγέλματος.

Ὅπως ἀποκτήσῃ τις τὸν τύπον ἐπαγγέλματος
οἰοῦντο, οὐκ εἶναι νὰ ἐξασκήσῃ αὐτὸ ἐπὶ μακρόν,
νὰ ὑποστῇ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, τὰς ἐξείας, τὰς
συνεπείας. Δίδωμεν κληρικὸν ἢ στρατιώτην, ὅστις
ἐπὶ σεῖράν ὄλνεν ἐπὶ τὰ καθήκοντά του ἐκτελεῖ καὶ
ἰδίαν φέρει στολὴν, περιβάλλωμεν νῦν αὐτὸν πολι-
τικὰ ἐνδύματα. Παρὰ τὴν μεταμφιεσθῆναι ταύτην εὐκό-
λως θέλετε τὸν ἀναγνωρίσει.

Ἐάν ἡ ἐπαίτεια ἦν συνώνυμος τῇ πτωχείᾳ, ὁ δυ-
στυχὴς ὑπὸ τὰ ἐρρακωμένα αὐτοῦ ἐνδύματα, τὸν τύ-
πον τοῦ εἰς ὃ ἀνήκει ἐπαγγέλματος ἤθελε τηρεῖ.

Πῶς λοιπὸν ἀναγνωρίζομεν ἐν τοῖς ὁδοῖς τοὺς ἐ-
παίτας; Μήπως ἐκ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῶν ἐρρακω-
μένων αὐτῶν ἐνδυμάτων; Οὐχὶ βέβαια. Καθ' ἐκά-
στην συναντῶμεν ἐργάτας, οἵτινες, ὡς ἐκ τοῦ εἶδους
τῆς ἐργασίας, κατεσχημένά καὶ εἰς ἄκρον ὀυπαρὰ
φέρουσιν ἐνδύματα, καὶ μ' ὅλα ταῦτα οὐδὲ τὴν παρα-
μικρὰν συλλαμβάνομεν ἰδέαν, ὅπως τοῖς παράσχω-
μεν βοήθειαν, καθότι τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀποκρύπτει
τὸ ὑπερήφανον τῆς ἀνεξαρτησίας ἥθος, διὰ μόννης
τῆς ἐργασίας ἀποκτῶμενον.

Μεταξὺ χιλίων τῶν ἐργατῶν τούτων, ἓνα μόνον
θεώμεν ἐπαίτην, αὐθωρεὶ θέλετε τὸν διακρίνει. Δια-
τί; Διότι ἰδίον ἔχει ὁ ἐπαίτης τύπον, οὐδενὶ ἑτέρῳ
προσμοιάζοντα.

Ἀρκεῖ ἡ ἀπλὴ αὐτὴ παρατήρησις, ὅπως πείθῃ ἡ-
μᾶς ὅτι ἡ ἐπαίτεια ἐστὶν ἐπαγγελμα. ὁ δὲ ἐπαίτης
ἐπὶ μακρόν οὐκ εἶναι νὰ ἐξασκῇ αὐτό, ὅπως προσλάβῃ
τύπον, ὅστις εἶναι τὸ ἰσχυρότατον αἷτιον τὸ κινεῖν
ἡμᾶς εἰς παροχὴν τῆς ἐλεημοσύνης.

Μᾶς πλησιάζει τις ἐν τῇ ὁδῷ, τείνων τὴν χεῖρα·
ἀτενίζομεν πρὸς αὐτόν· ἡ μορφή μὲν μᾶς ὁδεῖ νὰ
πιστεῖσθωμεν ὅτι πᾶσχει, τῆς ἡμετέρας χρήζων προ-
στασίας.

Πάντα τὰ δυνατὰ μέσα οἱ ἐπαίται μετέρχονται,
ὅπως προσλάβωσι τὸν ἰδανικὸν τοῦτον τύπον, ὅπως
πείσωσιν ἡμᾶς ὅτι ὑποφέρωσι, καὶ ἂν πράγματι πά-
σχωσι, τοῦτο ἐστὶ μᾶλλον μεγαλοποιῶσι. Κατὰ τὸν
αἰῶνα τοῦτον τῶν φώτων, καθ' ὃν αἱ διάφοροι τῆς
ἐπιστήμης ἀνακαλύψαι τὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρώπι-
νου νοῦ μεγάλως διευκόλυναν, οἱ ἐπαίται δὲν ὑπε-
λείψθησαν. Καὶ αὐτὴν τὴν πτωχείαν νὰ κωδικοποιήσω-
σιν ἐπέτυχον.

Ἀγγλος ἀπεσταλμένος, ἰδίως ὁρμασθὲν ἐπιθυμῶν
νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐπιτροπὴν ἢν ὁ ἰδανικὸς οὗτος τύ-
πος ἐφαρκεῖ ἐπὶ τῶν χρημάτων τῶν διαβατῶν, τὴν
ἐξῆς περιεργὸν ἐποιήδατο ἡμέραν τινὰ δοκιμὴν.
Κατήλθεν εἰς τὴν ὁδόν, πτωχικῶς πλὴν καθαρῶς ἐν-
δεδυμένος, καὶ ἐσπρίχθη ἐπὶ τινος τείχους ἐν
τῇ χεῖρ. Ὁλόκληρον μετὰ μεσημβρίαν ἔμεινεν ἐν
τοιαύτῃ στάσει. Ἄλλ' οὐδὲν συνέβη. Ἀφ' οὗ δὲ
νέον περιεβλήθη χιτῶνα ἐξ ἀμόρφων ῥακῶν, ἔθηκεν

ἐν τῷ θυλακίῳ του πέντε ἔως ἑξ ἑξὶς τεμάχια ἄρτου
καὶ μετέβη εἰς ὁδὸν ἡκιστα συχναζομένην· ἅμα ὡς
παρετήρει ἀστὸν, δυνάμενον νὰ προσενέγκῃ τὴν ἐλε-
μοσύνην, ἐλάμβανε τεμάχιον ἄρτου, ἐκρυπτεν αὐτὸ
εἰς τὰς χεῖρας καὶ δραττόμενος τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν
ἀλλαχοῦ εἶχεν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα ὁ διαβάτης,
ἐρριπτεν αὐτὸ ἐνώπιόν του ἐν τῷ βορρῶρι, εἰτα
προσποιούμενος ὅτι τότε μόλις ἀνεκάλυπτε τεμάχιον
ἄρτου, ἐφόρημα, τὸ ἤρπαζε καὶ καθαρίζων αὐτὸ ἐπὶ
τοῦ ἐνδύματός του προσεκοιεῖτο, ὅτι τὸ κατεβρόχθι-
ζεν ἀπλήστως, μεθ' ὃ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του,
χωρὶς οὐδὲν νὰ ζητήσῃ. Ὁ διαβάτης στρέφει τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ στιγμὴν, παρατηρεῖ αὐτόν καὶ, ἐπανε-
ρχόμενος ἐπὶ τῶν βημάτων του, τῷ προσφέρει νό-
μισμά τι.

«Ἐπέτυχον οὕτω πλείους τῶν δέκα πέντε ἀστῶν»,
ἔλεγεν ὁ ἀπεσταλμένος. «Πάντες δὲ ἐκουσίως μοὶ
προσένεγκον τὸν ὁβολὸν τῶν, τινὲς δὲ καὶ χρυσᾶ
μοὶ ἔδωκαν νομίσματα· ἡ εἰσπραξὶς ὑπῆρξε λαμ-
πρά».

Τί ἄλλο δύναται νὰ σιμῇ ἡ δοκιμὴ αὕτη, εἰμὴ
ὅτι τὸ κοινὸν εὐσπλαγχνίζεται τοὺς ἐπαίτας ἐκ τῆς
ἐλεεινῆς αὐτῶν ὄψεως; Πόσον ἐκπληκτικὸν ὅτι παν-
τοῖα ὁ ἐπαίτης μετέρχεται μέσα, ὅπως ἀποκτήσῃ ψυ-
σιογνωμίαν, ἐπιτρέπουσαν αὐτῷ τὴν συκομιδὴν κα-
λοῦ θέρους, ἔρη δὲ τύπον ἁρμοζόντα αὐτῷ, τύπον,
ὑπὸ πλήρους στεφθέντα ἐπιτυχίας, κατὰ τὰς πρώτας
δοκιμὰς του, τέλος διατηρῇ καὶ τελειοποιῇ αὐτόν.

Ἐλθωμεν νῦν εἰς τοὺς αἰδοὺς τῶν ὁδῶν. Ἐκ τοῦ
πληθύνοντος ἐμελέτησα τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐπαίτων.
Πολλὰκις παρήμενα πρὸ τῶν παραθύρων διαφόρων
οἰκῶν καὶ ἐβεβαιώθην ὅτι τὸ πρόγραμμα τῶν ἡσά-
των ἦν πάντοτε τὸ αὐτό· σύγκειται ἐκ πέντε ἢ ἑξ
ἡσμάτων, ὧν τὸ κοινότερον εἶναι τὸ «La lise aux lèvres
roses», ἠδόμενον ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Δυστυχίας
ἐγκαταλείπει μὲν.

Ἀκούσατε τὸν ἐπαίτην, νέον ἢ γέροντα, ἄνδρα ἢ
γυναῖκα καὶ θά ἴδητε ὅτι ψάλλει τρεῖς στροφάς, οὐ-
δὲν πλέον, οὐδὲν ἔλαττον. Μὴ φιλοδοξοῦμενος ἀπε-
ρχεται, ἂν τῷ προσενέγκτε ἐλεημοσύνην προσθέτει
καὶ τετάρτην. Εἰς τινὰς στροφάς ἡ φωνὴ αὐτῶν κα-
θίσταται τρομώδης, εἰς ἄλλας ὁ τόνισμός διάφορος.
Προφανὲς λοιπὸν ὅτι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς διδάσκαλος
ἐδίδαξεν εἰς πάντας τὸ αὐτὸ ἥσμα.

Ἐκ περιεργίας ἠθέλησα νὰ ἐφοδιασθῶ διὰ τοῦ
κειμένου τῶν ἡσμάτων αὐτῶν· πρὸς τοῦτο ἐπεφό-
ρῃσα τοὺς οἰκοφύλακας διαφόρων οἰκῶν, αἱ δὲ δια-
ταγαί μου ἐξετελέσθησαν κατὰ γράμμα, καὶ οὕτως
ἀπέκτινα σωρὸν χειρογράφων ἀντιτύπων τῆς «Lise
aux lèvres roses». Ἐν πᾶσι τοῖς ἀντιγράφοις τὰ
αὐτὰ ἀνεκάλυψα ὁμογενήματα λαθόν, ἅπερ εἶναι ἰσχυ-
ρὰ ἀποδείξεις, ὅτι ἅπαντα τὰ χειρογράφα ἐξ ἑνὸς καὶ
τοῦ αὐτοῦ ἐξῆλθον καταστήματος. Ἰδοὺ ἡ πρώτη
στροφή:

Dans une douce rêverie
Où s'égareait mon pauvre cœur;
Je voyais l'image chérie
De celle qui fut mon bonheur.

Je voyais Lise aux lèvres roses
Me revenant par un beau soir,
En me disant de douces choses
Qui rendaient mon cœur plein d'espoir.

Ἡρώτις αὖ πλείστας τῶν ἐπαιτιῶν τούτων.

— Διατί τραγοδεῖς καὶ δὲν ἐργάζεσαι;

— Διότι ἔχασα τὸν ἄνδρα μου καὶ ἔχω παιδιὰ νὰ θρέψω.

— Ἐχει καλῶς; ἀλλὰ τίς σε ἐδίδαξε τὴν «Lise aux lèvres roses»;

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι τραγοῦδι ποῦ ἤξευρα.

Ἐρωτήσατε πενήκοντα, ἑκατὸν, διακοσίας τῶν ὁδῶν ἀοιδούς, ἅπασαι τὴν αὐτὴν θὰ σὰς δώσωσιν ἀπάντησιν. Οὐδεμία θὰ ὁμολογήσῃ ποῦ ἔμαθε τὸ ἥσμα καὶ τὴν μουσικὴν· οὐδεμία θὰ συγκατατεθῇ νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργασταρίου. ἔνθα μορφοῦνται οἱ ἐπαῖται τῶν ὁδῶν. Ἀλλὰ τὸ ἐργαστάριον ὑπάρχει ὥς καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ διευθύνων αὐτό· ἀντὶ ἐνὸς φράγκου διδάσκει ἐν πέντε μαθήμασι τὸ ἥσμα, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν τρομῶδη φωνήν.

Ἐάν νῦν ἐκ τῆς αἰδοῦ τῶν ὁδῶν μεταδῶμεν εἰς τοὺς ἀναπήρους, τὸ αὐτὸ θέλομεν ἀποδείξει φαινόμενον.

Μεθ' οἷας τέχνης, μεθ' οἷας φροντίδος ἐκθέτουσι τὴν ἀσθενείαν τῶν. Οὐδέποτε ἡ στάσις αὐτῶν εἶναι φυσική, μελετᾶται, προϋπολογίζεται.

Βλέπομεν ἄνθρωπον στερούμενον τῆς κινήσεως· βεβαίως εἶναι δυστυχής, ἐν καταφανῇ εὐρίσκεται ἀπέναντι τοῦ ὕγιους ἀνικανότητι, ὅπως κερδίσῃ τὸν ἄγοντον του.

Ἀλλ' ἄρα γε τῷ εἶναι καὶ ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τι ἔργον καὶ ἐπαρκέσῃ ἐν μέρει εἰς τὰ ἐξοδά του;

Γνωρίζω ἀνθρώπους ἐστερημένους τῆς μιᾶς κινήσεως, καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀμαχηλάται, προμηθευταί, σαρωταί, ὑποδηματοποιοί, ἐφημεριοδῶλαι, οἰκοδόμοι κτλ. κτλ. Ἀλλ' ὅπως ἐκπληρώσῃ τις τὰ καθήκοντα ταῦτα, ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ, ὁ δὲ ἐπαίτης αἰσθάνεται ἀπέχθειαν πρὸς τὴν ἐργασίαν.

Ἰδοὺ αὐτὸς ἐν τῇ ὁδῷ· πῶς νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον τὸν διαδύνην; Ἐάν εἴχε ξυλινὴν κνήμην δὲν θὰ προῦξεναι τὸ ποθοῦμενον ἀποτελέσμα. Ἀντικαθιστᾷ λοιπὸν αὐτὴν διὰ βακτηρίας· οὕτω θὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ τραγικὰς στάσεις.

Ὁ Φαίρις οὗτος εἶναι εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων γνωρίμων μου. Πρὸ πολλοῦ ἦν κομμματοποιός, κερδίζων πέντε φράγκα καθ' ἑκάστην, ἀλλ' ἦτο ἡναγκασμένος νὰ μεταβαίῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐν ὥρισμένη ὥρᾳ, νὰ ἐργάζεται 12 ὥρας καὶ νὰ ἔχῃ ἀδιακόπως τὸν κύριον ἐπὶ κεφαλῇς. — Ἄφ' ὅτου ἐγενόμην ἐπαίτης, μοὶ λέγει οὗτος, «κερδίζω κατὰ μέσον ὅρον ἑκατὸν δέκα ἕως ἑκτὸν εἴκοσι φράγκα κατὰ μῆνα, μόνον πέντε ἢ ἕξ ὥρας ἐργάζομαι, ὅταν δὲ βρέχῃ ἢ χιονίξῃ, ἢ πνέρ ἀνεμος, μένω εἰς τὸν οἶκον μου ἀναγινώσκων τοὺς ποθητούς μου συγγραφείς Σωκράτην καὶ Paul de Kock».

Ἡμέραν τινὰ, ἐπαίτης, στερούμενος ταῦ ἐνὸς ποδός, συνέλαβε τὴν ἰδίαν, ὅπως κάλλιον ἐπισύρῃ τὴν

προσῶπν τῶν διαβατῶν, νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα ξυλινὰ ποδὰ, βακτηρίαν, ῥάβδον καὶ. . .

Εἰς ποῖα γυμνάσια δὲν παρεδόθη ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅπως κατορθώσῃ τέλος νὰ ἴσταται ὀρθίος καὶ μὲ ἓνα μόνον ποδὰ βαδίξῃ ἐπὶ ὁλοκληρούς ὥρας. Τὸ νέον τοῦτο εἶδος ὑπὸ πλήρους ἐστέφθη ἐπιτυχίας, ὁ τύπος οὗτος ἐθριάμβευσε, διδάσκαλοι ἀνεδείχθησαν, μαθηταὶ ἐγένοντο, νέα δὲ νῦν τάξις ἢ τῶν μονοποδῶν εἶδε τὸ φῶς.

Ἄλλος ἐπαίτης, στερούμενος τὸν ἑτερόν τῶν ποδῶν, ἐτι ποραδοξότερον μηχανήμα ἐπενόησε. Καθήμενος εἰς τὴν θύραν τῶν ζαχαροπλαστείων ἔφραττε διὰ τοῦ ξυλίνου αὐτοῦ ποδός τὴν εἰσόδον. Ἐκαστὸς εἰσερχόμενος εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον, ἔνθα ὀφείδωκε μέλλει νὰ δαπανήσῃ, ἤθελεν ἀρνηθῇ τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τὸν δυστυχῆ, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου εἶναι ἡναγκασμένος, οὕτως εἰπεῖν, νὰ πατήσῃ. Ἐάν τὸ νέον τοῦτο τέχνασμα μετὰ παρέρουσιν ἔτων πινὼν ἐπιτύχῃ, θὰ ἀναγκάσῃται τις ὅπως εἰσέλθῃ εἰς ζαχαροπλαστεῖον νὰ διασχίσῃ φραγμὸν ὅλων ξυλινῶν ποδῶν.

Πάντες δὲν εἶναι ἀνῆμποροι, ὅπως ἀποκτήσῃ τις ὕψος ἐπαίτου, οὐδεμία ἀνάγκη εἶναι νὰ πάσῃ. Παρρηγήσατε τοὺς ἐπαίτας τῆς ἐκκλησίας, σπανίως θὰ εὕρηται μετὰ αὐτῶν ἓνα ἀνῆμπορον.

Τοσαῦτα παράδοξα περὶ τῶν ἐπαίτων τῆς ἐκκλησίας μοὶ διηγήθησαν, ὥστε κατελήφθην ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σπουδάσω αὐτοὺς ἐκ τοῦ ληισίου. Ὅφειλόν νὰ ὁμολογήσω ὅτι παρῶν τῶν ἐρευνῶν ἡ ἀκόλουθος ὑπῆρξεν ἡ μάλλον δυσχερής. Ἀπνηθύνοντες εἰς τὴν νομαρχίαν, ἀλλὰ μοὶ ἀπῆντησεν ὅτι οἱ ἐπαῖται τῆς ἐκκλησίας σχεδὸν διέφευγον τὴν δικαιοδοσίαν τῆς, διότι δὲν ἐστάθμευον ἐν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς, ἀλλ' εἰς μέρη ὧν ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις ἀνήκει εἰς τοὺς εὐταξίας τῆς ἐκκλησίας.

Ἀπετάθην τότε πρὸς τὰ μέλη τοῦ κλήρου, συνεδουλεύθην προϊσταμένους, ἐφημερίους καὶ τὸν ἐπισκοπὸν Freppel, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μοὶ παράσῃ ἢν ἐξήτουν πληροφορίαν.

Ἀλλ' ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἐπισκοπὸς δὲν ἤξευρε τί ἀποφέρει ἢ εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ εἰσπραττομένη δεκάτη ὑπὸ τοῦ τριτάτου τούτου τῶν ἐπαίτων, οἵτινες ἐπιτάττουσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ προσηλακίζουσι τοὺς πιστοὺς. Καὶ ἐάν τὸ ἤξευρῃ, ἐάν γνωρίξῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς εἰσπράξεως, πῶς δὲν λαμβάνει τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, ὅπως ἐμποδίσῃ νὰ προσφέρωνται αἱ βοηθεαὶ αὐταὶ εἰς πρόσωπα ἀνάξια, ἢ δυνάμενα νὰ ζηλώσῃ διὰ τακτικῆς ἐργασίας.

Φανερόν ὅτι ἡ ἐκκλησία μένει ἀδιάφορος, ἀπέναντι τῆς ἐκμεταλλεύσεως ταύτης.

Οὐδεμία πρὸς ἐπαίτειαν ἀδεια ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου, ἀλλ' οἰεῖται αὐτοῖς τὴν εἰσόδον. Τινὲς αὐτῶν κατέλαβον τὰς θύρας διαφόρων ἐκκλησιῶν τῶν Παρισίων καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ δικαίου τοῦ προκαταλαβόντος, ἰσχυρίζονται ὅτι βία θὰ ἐξωθήσῃ πάντα νεοελθόντα, ὅστις θὰ εἴχε τὴν αὐθαδεῖαν νὰ τοῖς ἀντιτάξῃ. Καλῶς παρετήρησα τοῦτο, ὅτε ἠθέλησα νὰ ἐπαίτῃ ἐν Ἀγίῳ Σουλπίκιῳ καὶ Ἀγίῳ Εὐσταθίῳ. Ἡ ὑπὸ ομάδος ρακενδυτῶν γενομένη μοὶ

υποδοχή μικροῦ δεῖν με ἀπέτρεπε τῶν πειραμάτων τούτων.

Τῇ ἐπεμβάσει ὅμως τοῦ κ. Desferf, διευθυντοῦ τοῦ Ἱου δημαρχιακοῦ τμήματος καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Saint-Germain des Prés, ἠδυνήθην νὰ μείνω τῇ 24 μαίου 1891 ὑπὸ τὴν πύλιν τοῦ ναοῦ τούτου. Ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελον με κακομεταχειρισθῇ ὁ εὐταξίας ἦν ἔτριμος νὰ μοὶ προσφέρῃ χεῖρα βοηθείας.

Πέντε γυναῖκες ἀπετέλουν φραγμὸν κατὰ μῆκος τῆς θύρας, ὅτε, πλήρης, ρακῶν, τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχων παραλυτικὴν, τὴν δὲ κεφαλὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ ὑπερμεγέθους φενάκης, ἤλθον ὅπως καταλάβω θέσιν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ. Θά μοι ἦτο δύσκολον νὰ περιγράψω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐμφανίσεώς μου. Ἐχαιρετίσθην ὑπὸ σωροῦ ἐμπαιγμῶν, βαναυσότητων καὶ ὕβρεων.

— Ἴδὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔλεγεν ἐπαίτις ἀπειθυνομένη εἰς τὴν παραπλευρῶς αὐτῇ εὐρισκομένην, δὲν αἰσχύνεται νὰ ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὸ ψωμί μας ;

— Θά σκότωσε τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του καὶ τολμᾷ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεκρίνατο ἡ ἄλλη.

— Θά σοῦ ἤξιζε καλλήτερά μετὰ ὅτῃ φυλακῇ ἢ ἐδῶ, ἀναίσχυντε, αἰσχρὲ, προσέθηκε τρίτη, διερχομένη ἐνώπιόν μου.

Αἱ ὕβρεις ἐβαινον ἐπαυξανόσασαι, καὶ πιστεύω ὅτι εἰδὼν δὲν ἐδείκνυσεν, δι' ἐνεργητικῆς κινήσεως, ὅτι ἡ χεὶρ μου, ψευδῶς παραλυτικὴ, ἱκανὴ ἦν νὰ ἰαθῇ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ με προστατεύσῃ, αἱ γυναικαὶ αὗται μέγαίραι ἤθελον με γρονθοκοπήσει.

Κυρία τις φθάνει.

«Εὐσπλαγχνισθῆτε πτωχὸν πατέρα ἐπτὰ τέκνων τῶν δύο νηπίων !»

Ἡ κυρία, θέσασα τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς, ἐξάγει δολδίον καὶ μοὶ τὸ προσφέρει.

Δευτέρα κυρία εἰσέρχεται, χαρίεσσα γνώριμός μου, κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Ἀγίων Πατέρων. Μοὶ προσφέρει δύο δολδία καὶ οὐδόλως παρατηρεῖ τὰς γειτονίσσας μου, ὡς ἀπασχολημένη νὰ ρίπτῃ βλέμματα καὶ χαμογελᾷ διὰ τὴν μεταμφίεσίν μου ταύτην.

Μαθητὴς ἀκολουθοῦντος ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἐξάγει τοῦ θυλακίου του δολδία τινὰ καὶ διανέμει αὐτὰ εἰς τὰς γυναῖκας.

Ἐπιτρέψτε μοι θέτει δύο δολδία.

Ἴδου καὶ γερουσιαστὴς, ὃν εἶχον γνωρίσει, ὅτε ἀπετέλει μέρος τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Πόρρω τοῦ νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ὁ γέρον παραλυτικός, ὁ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἦν ὁ πρῶν γραμματεὺς καὶ συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς συνελεύσεως ταύτης, διέρχεται μηδὲν προσενεγκὼν μοι !

Πλεῖστα ἄλλα πρόσωπα παραλαύουσιν ἐνώπιόν μου καὶ ἀκούοντά μου ἐπαναλαμβάνοντες ὅτι εἰμαι πτωχὸς πατὴρ 7 τέκνων δὲν διστάζουν νὰ μοὶ παράσχωσι τὴν ἐλεημοσύνην.

Αἱ γειτονίσσάι μου ὀργίλα μοὶ ρίπτουσι βλέμματα, ἀδημονοῦσαι διὰ τὸν ἀνταγωνισμόν τοῦτον.

Πάσαντα παρατηρῶ ὅτι συνωμοτοῦσι καὶ πράγματι δὲν ἠπατήθην. Ἐντὸς δύο δευτερολέπτων προΐεναι, συνεζήτησαν, ἀπεδέχθησαν μεγάλην ἀπόφασιν ! ἐνεργήσαντι τὴν συλλήψιν.

Ὁ τρόπος τῶν ἡτο ἀπλούστατος. Ὅσάκις ὁ ἀ-

στυνομικός ὑπάλληλος διήρχετο πρὸ τῆς ἐκκλησίας αἱ πέντε αὗται γυναῖκες ἐστρέφοντο πᾶσαι ὁμοῦ πρὸς τὸ μέρος μου καὶ με παρεθήρουν, ὥς θὰ παρεθῆρει τις κακοῦργον. Ὁ ἀστυνόμος ὑποπτευθεὶς ἐκ τοῦ ἀσυνήθους τούτου κινήματος, στρέφει καὶ αὐτὸς τὰ βλέμματα.

Κατ' ἀρχὰς ἀπλῶς με παρεθήρουν. Αἱ ἐπαίτιδες, ἰδοῦσαι τὸ βλέμμα του, ποιοῦσι νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς, ὥσει ἤθελον νὰ σημάνωσι διὰ τούτου :

«Αἱ δά ! τύχη ἀγαθὴ ! ὁ ἀστυνόμος ἐννόησεν ὅτι κάτι τρέχει ἐδῶ».

Ὁ ἄξιος τῆς ἀρχῆς ἀντιπρόσωπος με παρατηρεῖ τὴν φορὰν ταύτην μετὰ πλείονος αὐστηρότητος, εἰτα πλησιάζας με :

— Τί κάμεις ἐδῶ ἐδῶ ;

— Ἐπαίτῳ, ὥς βλέπετε.

— Πῶς ; ἐπαίτεῖς ; καὶ τολμᾷς ἀκόμη νὰ τὸ λές.

— Καὶ διατί ὅχι ! μήπως αὐτοὶ ἐδῶ τί κάμουν.

— Ἐλα ξεκουμπίσου...

— Κύριε ἀστυνόμε, θέλω νὰ σᾶς δεῖξω ὅτι δὲν εἰμαι ἐν τῇ δημῳδίᾳ ὁδῷ, εἶμαι ἐν τοῖς προπυλίοις τῆς ἐκκλησίας, ὥστε δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ με ἐκβάλλετε.

— Αἱ δικαιολογίαι ἄς παύσουν, ξεκουμπίσου σοῦ λέγω.

Βλέπων ὅτι ὁ ἀστυνόμος θὰ με διώξῃ, ἐπειράθην νὰ τῷ ψιθυρίσω διὰ φωνῆς μυστηριώδους εἰς τὸ οὐς λέξεις τινάς : «Παρατηρήσατέ με καλῶς : εἰάν ἤξεύρατε τίς εἰμαι, δὲν ἠθέλετε με σταματήσει» τῷ λέγω.

Ὁ ἀστυνόμος, οὐδόλως ἐνοήσας ταῦτα, με λαμβάνει διὰ τοῦ ἐνός βραχίονος καὶ διὰ τοῦ ἑτέρου με σείει τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ἡ φενάκη μου ἐτινάχθη εἰς τὸν ἄρα.

— Μπᾶ ! τί εἶν' αὐτό ; κράζει διὰ τραγικῆς φωνῆς ὁ ἀστυνόμος.

— Ἡ περούκα μου.

— Πῶς ; περούκα ;

— Μάλιστα περούκα : ἔχω βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φορῶ, ἀφοῦ εἰμαι ψαλακρός.

— Αἱ αὐτὸ εἶνε πολὺ. Πηγαίνω ἀμέσως νὰ ζητήσω τὸν ἐνωμοτάρχην. Καὶ ὁ καλὸς ἀστυνόμος ἀφίνει τὴν ἐκκλησίαν, διέρχεται τὴν πλατεῖαν, στρεφόμενος ἐκάστοτε ὅπως βεβαιωθῇ ἂν εὐρισκόμην ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

Πάσαντα ἅμαξά τις καταφθάνει : ἐπωφελοῦμενος αὐτῆς ὡς παραπετάσματος, ἐγείρομαι τῇ βοηθείᾳ φίλου, παρόντος κατὰ τὴν αὐτὴν κομῳδίαν, ἀφαιρῶ τὴν φενάκην καὶ διευθύνωμαι μεγάλῳ βήμασι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μυθιστοριογράφου Bergeref, συγγραφέως τοσοῦτων θεατικῶν εἰδήσεων, φιλοφρόνως παρσυχόντός μοι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὴν φιλοξενίαν.

Καθαρίζομαι ἐσπευσμένως, ἀλλάσσω τὸν γυπαρὸν μαγδύαν μου δι' ἀναξυρίδος, τὸν ἐρρακωμένον πῖλον διὰ κλινίδρου, λαμβάνω τὴν βακτηρίαν καὶ τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Εὐρὼν δέτὸν ἀστυνόμεν διευθυνόμενον εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀγίων Πατέρων, τὸν πλησιάζω.

Εἰπέ μοι ἀστυνόμε, πρὸ ὀλίγου, δὲν ἤθελες νὰ συλλάβῃς ἐπαίτην ὑπὸ τὰ προπύλαια τῆς ἐκκλησίας ;

— Μάλιστα, κύριε, μοὶ διέφυγε.

— Ὁ ἐπαίτης οὗτος ἡμῖν ἐγώ. —

— Ὁ ἀστυνόμος ὅλος τεταραγμένος. —

— Τί εἰπετε παρακαλῶ. —

— Εἶπον ὅτι ὁ ἐπαίτης οὗτος ἡμῖν ἐγώ. Ἐξηγήθητί μοι λοιπὸν, διὰ τί ἤθελες νὰ σταματήσῃς πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπαίτην, ὑποδεικνύοντα ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἐν τῇ δημοσίᾳ οδῷ. —

— Ὁ κύριος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. —

— Ποσῶς, ἀλλὰ λάβε τὴν καλοσύνην νὰ μοὶ ἀποκριθῇς. —

— Ἄ! τώρα καταλαβαίνω, ἀντίκετε εἰς τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν. —

— Οὐδὲως, ἀλλ' ἅπαξ ἔτι εἰπέ μοι. Ἐπιστέφον ὅτι οἱ πρὸ τοῦ ναοῦ ἰστάμενοι ἐπαίται οὐδέποτε ταράττονται. —

— Ὁ κύριος θὰ εἶναι ὁ Μ. Πωλλάν. —

— Τί; ποίος εἶνε αὐτός ὁ κύριος. —

— Εἶνε κύριός τις, ὃν εἶδον ἐν τῇ «Μικρᾷ ἐφημερίδι», ἐπαίτων χάριν διασκεδάσεως. —

— Αἱ ναί, ἐγώ εἰμαι ὁ κύριος, ὃν εἶδες ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ. Μηδὲως φοβοῦ γένναίε, οὐδεμίαν βλάβην θὰ σοὶ προσενήσω. Ἄν' ἐναντίας, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριον διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ τῷ εἶπω ὅτι ἐξεπλήρωσας τὸ καθήκόν σου. Ἀλλ' ἐξηγήθητί μοι ὀλίγον, πῶς γίνεται ἐπὶ ἐξ ἐπαίτων μόνον ἐμεῖ νὰ συλλάβῃς. —

— Σὰς ἐσταμάτησα διὰ τὸν ἀπόστομον τρόπον, ὃν εἰδείκατε. —

Ἐμείνα 14 λεπτά ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ καὶ ἐσύναξα 13 σολδία, ἀφαιρῶν τὰ 10 ἐκατοστά, ἅτινα μοὶ ἔδωκεν ἡ ἐρησιδα κυρία. —

Τὴν μεσημβρίαν, κατὰ τὸν ὁπερινόν, διήλθον ἐκ νέου πρὸ τῆς ἐκκλησίας· δὲν εἶδον πλέον τὰς πέντε γυναῖκας, ἀλλὰ τέσσαρας ἄλλους ἐπαίτας. Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη ἐκτελεῖται μετὰ τῆς μεγαλύτερας ἀκριβείας. Ἀληθῶς ἀρχηγός τις πρέπει νὰ διευθύνῃ. —

Ἐπίσης πολλοὶ ἐπαίται, ὅπως ἐμπνεύσῃσι τὴν εὐσπλαγχνίαν εὖρον ἀπλοῦστερόν· νὰ κάρωσι νὰ ὑποφέρωσι τὰ τέκνα τῶν. —

Ἡ ὑπὸ τῶν ἐπαίτων ἐκμετάλλευσις αὕτη τῶν παιδίων εἶνε τὸ μᾶλλον ἀποτρόπαιον πάντων τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἐν τούτοις οὔτε προβλέπεται, οὔτε τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου. —

Ὅπως προξενήσῃσι ἀσθένειαν εἰς παιδίον, οὐδεμία ἀνάγκη νὰ προστρέξωσιν εἰς τὰ κτυπήματα ἢ τὴν βίαν. Τὸν χειμῶνα κατὰ τὰ δομητάτα ψυχὴ βλέπομεν γυναῖκας σταθμεύουσας ὁλοκληροῦς ὥρας ἐπὶ τῶν γειφυρῶν, κρατοῦσας δὲ ἐν ταῖς ἀγκάλας δύο, τρία ἢ καὶ τέσσαρα παιδιά μικρᾶς ἡλικίας. Τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα ἔχουσι πελιδνὴν τὴν ὄψιν, τοὺς ὀφθαλμοὺς κατυλακωμένους, ὅλον δὲ τὸ σῶμα παγωμένον. Ἰσως τὴν ἐπαύριον θέλουσιν εἰσελθεῖν ἐκτὸς, ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο εἰς τὴν διεστραμμένην ἐκείνην μητέρα; ἄφου ἡ ἐπιδημία αὕτη τῆς πτωχείας φέρει τὰ σολδία εἰς τὸ πινάκιον. —

Ἀλλ' ὡς τὰ παιδιά ταῦτα δὲν ἀνέκουσιν αὐταῖς ἐνοικιάζονται ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τριτάκοντα σολδίων τὴν ἡμέραν, ἐπὶ ὑποχρεοῦν ἐξαργυρώσεως, ἐν περιπτώσει θανάτου. —

Τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ κ. Dumay δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν γυναικός, ἐλθοῦσης ὅπως αἰτηθῇται παρ' αὐτοῦ βοήθειάν τινα. Ὁ κύριος ἐρωτᾷ τὴν ὀκνηρὰν ταύτην ἐπαίτιδα, λαμβάνει ὑπὸ σημείωσιν τὸ ὄνομά της, τὴν διευθύνειν καὶ τέλος αἰτησὶν αὐτῆς ὅπως κατορθώσῃ νὰ χορηγῇται αὐτῇ ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς εὐπορίας μικρὰ τις βοήθεια. —

Μόλις ἡ γυνὴ αὕτη ἀνεχώρησε καὶ ὁ κ. Dumay ὅστις ἔχει εὐσπλαγχνον καρδίαν καὶ γνωρίζει τὰς δυστυχίας τῶν ἐργατικῶν τάξεων, σκέπτεται διὰ τὴν αἰτίαν. — Ἄν ἡ πτωχὴ αὕτη εἶπε τὴν ἀλήθειαν. — καὶ πράγματι ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἐφαίνεται εὐλικρινής. — πρέπει νὰ ᾖναι πολὺ δυστυχής. — Τοσοῦτον ὅπερ ἔδωκε αὐτῇ, τὰχιστα θὰ ἐξωδεύετο, καὶ ἴσως ἐπὶ μακρὸν θὰ περιέμενε τὴν βοήθειαν τοῦ γραφείου τῶν εὐεργεσιῶν. —

«Ἀδικον εἶχον», εἶπε καθ' αὐτὸν ὁ κ. Dumay ν' ἀρκεσθῶ εἰς ἀπλὴν σημείωσιν. Ὁφείλον νὰ δώσω αὐτῇ θερμότεραν σύστασιν καὶ κατεπειγόντως ζητήσω βοήθειαν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐάν συμβῇ αὕτῃ δυστύχημα τι, θὰ ἡμῖαι ἠθικῶς ὑπεύθυνος. —

Τοσοῦτον ἡ ἰδέα αὕτη ἐκυρίευσεν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀντέχων πλέον, λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ τὴν γάβδον του καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διευθύνειν, σκοπῶν νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἐπαίτιδα, καὶ συστήσῃ αὐτὴν μετὰ πλείονος θερμότητος εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ γραφείου τῆς εὐπορίας. —

Μετὰ δεκαπεντάλεπτον πορείαν ἀφικνεῖται πρὸ τῆς ὑποδείξεως αὐτῷ διαμονῆς τῆς ἐπαίτιδος καὶ ἐρωτᾷ τὴν οικοφύλακα. —

— Ἡ κυρία Ε., κατοικεῖ ἐνταῦθα. —

— Μάλιστα κύριε, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 36 δοματίον. —

— Αὕτη ἡ γυνὴ εἶνε πτωχὴ; —

— Ὁ κύριε, εὐρίσκετε ἐν τῇ φηκωδεστέρᾳ δυστυχία. —

— Ἐκεῖ καλῶς. —

Ὁ ἀπεσταλμένος ἀνέρχεται εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα καὶ ζητεῖ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 36 θύραν, ἥτις ἦτο ἡμικλειστός. Ἡ γυνὴ, μόλις εἶχεν εἰσελθεῖν καὶ ἡσυχάζετο εἰς τὰ οἰκιακά της. Τὴν στιγμὴν ταύτην μικρὸν παιδίον, εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς κλῆμακος, εἰσέρχεται εἰς τὸ δοματίον καὶ ζητεῖ νὰ φάγῃ. —

— Μητέρα — λέγει — παιῶν, δώσε μου ἕνα κομμάτι ψωμί. —

— Ἀλλοίμονον, δὲν ἔχω ποτὶ παιδίον μου. — ἀποκρίνεται ἡ μήτηρ. — ἐν αἷ, οἷα μόνον μικρὸν τεμάχιον ἄρτου ὑπάρχει, τὰ ὅποιον φυλάττω διὰ τὸν πατέρα σου, ὅστις ἐάν δὲν εὖρε ἐργασίαν θὰ ᾖναι πολὺ πεινασμένος τὸ ἑσπέρας. —

Ὁ κ. Dumay ἰδίως ὀργισθὲν βλέπων τὴν ἀδελφότητα ταύτην, ἥς τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν οὐδεὶς ἠδέναιτο νὰ συλλάβῃ, συγκινεῖται μέγας δακρύων, δίδει αὐτῇ νέον νόμισμα καὶ γράφει κατεπειγουσάν ἐπιστολὴν εἰς φίλον του, πρόεδρον εὐεργετικοῦ τινος γραφείου. «Ἀγαπητέ μου φίλε, λέγει αὐτῷ. Σὰς γνωστοποιῶ κατὰστάσει θλιβερωτάτης πτωχείας. Τὴν ἀφένοντα μόνος συνδράμετε τὴν γυναικα. Εἴτι καθότι ἔχει τέκνα, ἅτινα κατὰ γράμμα καὶ αὐτὸς τοῦ ἄρτου στεροῦνται». —

Ὁ κ. Dumay ἐπανακάμπτει οἶκαδ', ἔχων τὴν καρ-

διὰν ἀνακουφισμένην διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν καλῆς πράξεως.

Μετὰ δύο ἡμέρας λαμβάνει ἀπάντησιν τοῦ προέδρου σχεδὸν οὕτως. « Ἀγαπῆτέ μοι ἀντιπρόσωπε, οἰκτρῶς ὡς ἠπάτησάν. Ὁ ἴδιος, λέγετε, ἐκάματε τὴν ἐρευνᾶν, θὰ ἠκούσατε παιδίον κλαῖον. « Μῆτερ, πινῶ, δῶδε μου ψωμί », καὶ τὴν μητέρα ἀποκρινομένην. « Δὲν ἠμπορῶ, παιδάκι μου, ἐν τῇ οἰκίᾳ μόνον μικρὸν τεμάχιον ἄρτου ὑπάρχει, τὸ ὅποιον φυλάττω διὰ τὸν πατέρα σου, ὅστις ἐάν δὲν εὕρην ἐργασίαν θὰ ἦνε πολὺ πεινασμένος τὸ ἑσπέρας ».

« Τὸ παιδίον εἶνε ἐξησχημένον διὰ τὴν κομφιδίαν ταύτην, μένει ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῆς κλῖμακας καὶ ὡς ἴδῃ κύριον ἢ κυρίαν ἀνερχομένους παίξει τὸ μέρος του ».

Ἐάν δὲν ἐφοδούμην νὰ βαρύνω τὸν ἀναγνώστην θὰ τῷ ἀνέφερον πλεῖστα ὅσα τοιοῦτου εἶδους παραδείγματα. Ἐν ἔτι, ὅπερ καὶ τελευταῖον.

Κυριακὴν τινά, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Victor-Hugo, καθ' ἣν στιγμὴν πολλαὶ κυρίαι ἐξήρχοντο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁναρίου, γυνὴ τις μελαλειμονοῦσα ῥίπτεται ἐν τῇ δεξαμενῇ εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας κειμένη. Σπεύδουσιν εἰς βοήθειαν αὐτῆς. Ἐνῶ ἐξάγουσιν αὐτὴν τοῦ ὕδατος, ἑτέρα γυνὴ συνάξει τὸν συνέκδημον καὶ τὸ κομπολόγιον, ἅπερ ἡ πτωχὴ ἀθήκε χαμαὶ κατὰ τὴν πτώσιν της. Πλῆθος πολὺ συνήχθη, πολλὰ δὲ κυρίαὶ προσφέρουσι τὴν ὑπηρεσίαν τὸν ὁδηγοῦσι τὸ θῆμα εἰς τὴν δωμάτιον οἰκοκύλακος, ἐνθα προσφέρουσιν αὐτῇ τοπιὸν ποτόν.

Ἐνῶ ζητοῦσι νὰ εἰρῶσι ξηρὰ ἐνδύματα, τὴν ἐρωτῶσιν ἐάν ἐπληρώθῃ καὶ ἐάν ἐπιθυμῇ νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸν οἶκόν της. Ἡ γυνὴ οὐδὲν ἀποκρίνεται, ἀλλὰ ἐρευνᾷ περὶ αὐτῆς.

— Τί ζητεῖτε, κυρία;

— Τὸ προδευχτήριον καὶ τὸ κομπολόγιόν μου.

— Ἰδοὺ ταῦτα.

— Ἀ! τί εὐτυχία. Ἐνόμιζα ὅτι τὰ ἔχασα.

Καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ διηγείται ὅτι εἶνε χήρα, καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ δώσῃ τὸν τελευταῖον αὐτῆς ὁβολόν, ὅπως ἔαλῃ λειτουργία ὑπὲρ τῆς ταχειᾶς ἐπιστροφῆς τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς υἱοῦ στρατιώτου ἐν Τονκίνῳ.

Εὐκόλως εἰκάζετε τὸ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν πνευμάτων τῶν παρισταμένων ἐκ τῆς διηγέσεως ταύτης, καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ χρηματοφυλακίου ἀπασῶν τῶν κυριῶν, αἵτινες ἐξήρχοντο τῆς ἐκκλησίας. Συνάξουσιν ἀμέσως χρήματα, ἐγχειρίζουσι τῇ πτωχῇ 15 φράγκα, τῇ δίδουσιν ἐνδύματα καὶ ὁδηγοῦσιν εἰς τὸν οἶκόν της ἐφ' ἀμάξης.

Ἰδοὺ ἀληθὴς ἐλεημοσύνη! θὰ εἴπατε.

Θὰ τὸ ἐπιτεύον: Δυστυχῶς μετὰ δικτῶ ἡμέρας τὸ αὐτὸ συμβῆναι ἐλάμβανεν χώραν ἐν τῇ δεξαμενῇ τῶν Ἡλυσίων πεδίων. Γυνὴ τις πίπτει ἐν τῷ ὕδατι, τὸ προδευχτήριον καὶ τὸ κομπολόγιον μένουσιν ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τὴν ἀνελεύθετον, τὴν ξηραίνουσαν, τὴν ἐρωτῶσιν καὶ μαρθάνουσιν ὅτι ἡ δυστυχὴς μετέβαινε νὰ ἔαλῃ παρακλῆσιν εἰς τὴν Ἁγίαν Μαγδαληνὴν, ὅπως ὁ υἱὸς της ἐπιστρέψῃ ταχέως ἐκ Τονκίνου.

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα ἡ κρήνη τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ γίνεται τὸ θέατρον παρομοίου συμβάντος, ὃ δὲ διειδυμένης τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτει

ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ γυνὴ ὀνομαζομένη Louise Buffet, εἶρε τὸ εὐφύες τοῦτο μέσον, ὅπως ἀποκτήσῃ μικρὰ εἰσοδήματα.

Εἶθε τὰ πολυάριθμα ταῦτα τῆς αἰσχροκερδίας παραδείγματα καταστήσῃ τὸ κοινὸν προδεκτικὸν ἀπέναντι τοῦ ἐπαιτικοῦ τύπου.

Louis PAULIAN.

(Μετάφρασις Γ. Γ. ΜΠΟΡΝΟΖΙ).

ΠΕΡΙΠΗΤΕΙΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΟΥ.

Εὕρισκόμεν ἐἰς τὰ λευκὰ ὄρη, τῆς ἐποχῆς δὲ παρελθούσης, ὀλιγάριθμοί τινες διέμενον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, πάντες δ' ἐσπευσμένως ἤτοιμαζοντο πρὸς ἀναχώρησιν καὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπιστροφήν. Μεταξὺ ὧν ὅμως ὑπῆρχεν ὁδοιπόρος, περιμένων ἐπ' ὀλίγον εἰσέτι, ὡς καὶ ἐγώ. Πικίστα ἤθελεν ἴσως ἐφελκύσει οὗτος τὴν ἐμὴν προσοχήν, εἰ μὴ, ἔστιν ὅτε, παρετήρουν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ὑπερπηδώντας τὸν χάρτην, ὃν προσεποιεῖτο ὅτι ἀνεγίνωσκε, καὶ σταθερῶς προσηλουμένους ἐπ' ἐμοῦ. Ἐν τῇ ἐκφράσει αὐτῶν διέβλεπε τις σύγχυσιν, ὥστε ἠνόχουν αὐτὸν καὶ αὐταὶ σκέψεις, αἵτινες καὶ ἐμοὶ κατόπιν ἐπῆρχοντο, ἥτοι τὸ πού καὶ πότε ἄλλοτε συνηντήθημεν. Εἰς τὰ λαθραῖα ἔκεινα βλέμματα ἐνυπῆρχε πρὸς τοῦτοις θαυμασμοῖς, ἀλλ' οὐχὶ δι' ἐμὲ προσωπικῶς. Ἡ περιέργη αὐτοῦ συνεκεντρώτο εἰς τὴν λαμπρὴν καὶ τὸν σπινθηροβολισμὸν λαμπροῦ ἀδαμαντίνου δακτυλίου, ὃν τότε πάντοτε ἔφερον εἰς τὴν δεξιάν χειρά. Ἦτο μονόλιθος, ἱκανοῦ μεγέθους, ἄκρας καθαρότητος καὶ λαμπρότητος, ἐκτιμηθεὶς ὑπὸ ἐμποροῦ πολυτίμων λίθων ὡς ἔχων ἄξιαν τετρακοσίων λιτρῶν στερλινῶν. Μοὶ ἐδόθη δὲ πρὸ δύο ἐτῶν ὑπὸ τινος τῶν θείων μου, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς. Ὑπεσχέθην αὐτῇ νὰ φέρω αὐτὸν πάντοτε καὶ ἔφερον αὐτὸν νυκθήμερον.

Τὴν ἐπαύριον ἐφαντάσθη ὅτι οὗτος ἔλυσε τὸ πρόβλημα περὶ τοῦ τόπου καὶ χρόνου τῆς προηγουμένης ἡμῶν συναντήσεως. Πλὴν οὐδὲν καὶ εἰς ἐμὲ συνέβαινε τὸ αὐτό. Ἡ περιέργειά μὲ ὤθησε νὰ ἐξετάσω περὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἔφερε τὸ ὄνομα Κάρολος Ἐδουάρδος Δομπινύ. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπεφάσισα ν' ἀλλάξω κατοικίαν. Μόλις δ' εἰχὼν καθῆσαι ἀναπαυτικῶς ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀράξῃ ἐξεβλήκον δὲ τὸ χειρόκτιόν μου, ὅπως ἐρευνήσω ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς μου περὶ πράγματός ἀναγκαιοῦντος μοι. καὶ τῆς θύρας ἀνοίγεισάς πρὸς μεγάλην μου λύπην, ὃ ἐπίβουλος τοῦ Δομπινύ ὀφθαλμός προσήλωθ' ἐπ' ἐμοῦ. Κλείδασα πᾶσαν τὴν σάκκον μου ἔβασα τὴν γυνήν μου ὑπὸ τὸ φόρεμά μου. Ἐκεῖνος ὅμως παρετήρησε τὸ κίνημα, παράδοξον δὲ εἶδος κακεντρεχοῦς μεδιζήματος ἐξεδηλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἐκφράσαντος τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ὅτι μ' ἐπανεῖδε, τῷ ἀπήντησα δι' εὐγνώμονος ὑποκλίσεως, μὴ εὐρὼν ὅμως ἐμὲ διατρεφέντῃ πρὸς συνομιλίαν, πᾶρεδ' ἑνὶ εἰς τὰς φρενολογικὰς αὐτοῦ μελέτας. Εὐρὼν τέλος εὐ-